

עלון תורני שבו

בעזרי"ת

אגדה של תורה

גליון 848

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח' יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

פתיח האהל

בתפילת ראש השנה אנו אומרים: "ותתן לנו ה' אלוהינו באהבה את יום הזיכרון הזה יום תרועה וכו' זכר ליציאת מצרים" שאל הצדיק רבי משה טייטלבוים, בעל "ישמח משה": מה הוא הקשר בין ראש השנה ובין יציאת מצרים? ותירץ את הדבר על פי משל: בני עיר אחת מרדו במלכם. שלח המלך את מבחר חייליו והללו הצליחו לדכא את המרד ולהשתלט על המורדים. כינסו החיילים את כל בני העיר בכיכר העיר והמתינו לפסק דינו של המלך. המלך, שהיה רחום וחנון, הורה כי מי שייכנע מיד ויקבל את מרותו יינצל מכל עונש ואף יקבל שי נאה מאת המלך, אולם מי שיהיה לעמוד במרדו יענש בכל חומרת הדין! רבים מבני העיר מיהרו וניצלו את ההזדמנות שהעניק להם המלך, והמלך עמד בדיבורו ומחל להם ואף העניק להם מתנות, אולם אותם שנשארו במרד ולא הסכימו לקבל את עול מלכותו עליהם, נידונו כמורדים והושלכו אל בור הכלא לשנים רבות...

אמר הצדיק כן הוא גם הנמשל: בראש השנה עומדים אנו כאותם בני העיר שפשעו במרידה במלכם, כי גם אנו בחטאינו מרדנו במלכנו ועתה בראש השנה הגיע יום הדין על מעשינו, אולם הקב"ה, מלכו של עולם, ברחמיו הרבים אומר "שובו אליי", השב בתשובה שלימה ימחלו עוונותינו ואף יזכה להיכתב לאלתר לחיים טובים ולשלום.

מעין מאורע זה התרחש גם בזמן יציאת מצרים כאשר בני ישראל היו שקועים במ"ט שערי טומאה והגיע העת לצאת ממצרים – כל אותם שקיבלו עליהם עול מלכות שמים יצאו ממצרים, ואילו הרשעים שלא האמינו בה' ובמשה עבדו מתו בשלושת הימים הראשונים של מכת החושך. וזו הסיבה שאנו מזכירים בראש השנה את יציאת מצרים כדי להיזכר במה שהתרחש בעת יציאת מצרים, וכדי שלא נהיה חלילה כאותם פתאים אלא נמחר ונשוב בתשובה שלימה ונזכה לחיים טובים ולשלום. נזכה כולנו לשנה טובה ומתוקה

להיכתב ולהיחתם לחיים טובים בריאים ומתוקנים

שמשון אליעזר פוקס

אין קיצורי דרך אל עבר הפסגה. מתקדמים בפסיעות מדודות ובטוחות עד למטרה. בדרך ליעד צוברים הישגים, אך גם כישלונות הן חלק בלתי נמנע בהתקדמות. הערכת המכשול ולמידה מטעויות הן הכנה להמשך העלייה. "פי שבע יפול צדיק וקם" צדיק נבנה מתוך שהנפילות חיזקו אותו ומהן למד להתמודד.

חשוב לנו ללמד את בנינו ותלמידינו שאושר הרוחני אמיתי נרכש בתהליך מתמשך, 'לאט ובטוח'. שְׁלֵבֵי התשובה, שיפור המעשים, אינם נעשים בחטף ובחופזה. נער מנסה 'לפתוח דף חדש' ובלי הסברה של מהות התהליך הוא עלול ליפול לרשת הייאוש מיד בתקלה הראשונה שתיקלע בדרכו, והתקלות הללו מצויות. כאשר רוצים לצבוע ברזל, חייבים בתחילה לצבוע בצבע יסוד. עליו צובעים בגוון הרצוי. ישאל הילד 'צָבֵעוּ, ומכסים בצבע נוסף. בשביל מה הצבע הראשון? עליו ללמוד כי בלי בסיס יציב, הצבע החיצוני איננו עמיד. הוא יתקלף ויחליד. גם האדם זקוק לתשתית ראויה של 'צבע יסוד'. ביסוס הפנימיות, ייצוב האופי והמידות וחיזוק שורשי הנפש. 'הצובע' את עצמו בחיצוניות מבלי עבודה פנימית מושקעת, סופו לגלות קילופים וסדקים, חלודה ואף רקב. אין לאבד תקווה נוכח איטיות התהליך! אדרבה, זו הדרך להצלחה!

כאשר מובילים את שעיר המשתלח לעזאזל היה עובר 10 תחנות במדבר עד הגיעו לצוק. הוראה יש כאן. תהליך ההתנתקות מן הרוע וההשחתה באה בשלבים, במעבר מתחנה לתחנה, עד שזוכים להפילו מן הצוק והשמדתו. המשנה מלמדת (יומא פרק ו') כָּבֵשׁ עֲשׂוּ לוֹ (לשעיר המשתלח) מִפְּנֵי הַבְּבִלִּים, שהיו מְתַלְשִׁים בְּשָׁעָרוֹ, וְאֹמְרִים לוֹ: טַל וְצֶא, טַל וְצֶא. הגמרא אומרת שלא בבליים היו, רק כונו בבליים, על שם טיפשותם. הללו חשבו שתהליך התשובה הוא 'אינסטנט' וניתן לזרזו. חכמינו בָּזוּ לגישה זו. בלי שכבה ועוד שכבה של בטון, הכולל זמן לכל שכבה להתייבש כראוי, סוף הבניין לקרוס!

זמני השבת
הדלקת נרות מוצאי שבת
7:28 6:30
נא לשמור על קדושת הגליון
אין לקרוא בשעת התפילה
8:03 לית

אהל החידושים

*יש שאין אוכלים ענבים בראש השנה, וטעמם על פי הסוד. ודוקא ענבים שחורים, אבל ענבים לבנים המנהג לאוכלן בראש השנה.

*יש נוהגים שלא לאכול מאכלים חריפים או חמוצים, אלא רק דברים מתוקים, לסימן טוב, שתהיה כל השנה טובה ומתוקה.

*מנהג נכון לאכול בראש השנה דברים שמנים, בשר שמן, ודברים מתוקים וטעימים לחיד, וככתוב בנחמיה: לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו, כי קדוש היום לאדונו, ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם.

*יתאמץ בכל כחו לשלוט ביצרו לבל יבוא לידי כעס והקפדה בתוך ביתו ביחוד בלילי ראש השנה ויומיהם. וטוב ארץ אפים מגבור, ומושל ברוחו מלוכד עיר. ונכון ללמוד משניות מסכת ראש השנה בסעודת ראש השנה, כי דבר בעתו מה טוב.

מנהג טוב שלא לישון ביום ראש השנה, מכיון שהישן בראש השנה – מזלו ישן. והיושב בטל ואינו עוסק בתורה נחשב כישן. ואם קשה לו – ישן מעט אחר

חצות היום

הרב אירח בשבת את השכן שלא שמר מצוות. בליל שבת עשו קידוש על יין, באמצע הסעודה הרימו כוס יין ל'לחיים' ובסופה בירכו ברכת המזון על כוס יין. לאחר הסעודה יצאו לסעודת 'שלום זכר' ושתו בירה, למחרת שתו ויסקי בקידוש ולקינוח אחרי הצ'ונלט שתו יין אדום משובח.

אחרי ההבדלה שהייתה שוב על היין, התעניין הרב "איך התרשמת מהשבת שלי?". "תראה", השיב האורח, למה אסור להדליק חשמל בשבת עוד לא הבנת, אבל למה אתה לא נוהג - הבנתי היטב..."

לפעמים מי שהורס לך את כל החלומות הגדולים זה בסך הכל השעון המעורר...

החיים הם כמו קוביה הונגרית – אתה מסדר צד אחד, וכל השאר מתבלגן לחלוטין.

בכל ענייני העלון אפשר לפנות למייל:
8444774@Gmail.com

אהל לחידוש

חידושים ופגנים לשולחן השבת

תקעו בחודש שופר וגו'.

רבים תמהו מדוע העלימה התורה את מהותו של ראש השנה ואמרה סתם כי הוא "יום תרועה" גרידא. לכאורה היה מקום לציין ולומר במפורש, כי ביום זה יושב א-לקים על כס המשפט. אלא יש לומר, כי התורה העלימה את עניינו של ראש השנה לטובתם של ישראל.

בפרקי דר"א (פ"ט) מבאר את הסיבה מדוע ברח יונה מפני ה' וביקש לכבוש נבואתו על נינוה מפני שחשש שאף הגויים יעשו תשובה, ואז היה הקב"ה "שולח את רוגזו על ישראל". מעין זה יש לומר, כי אם היה כתוב בתורה שראש השנה הוא יום הדין לכל השנה, היו אף הגויים חוזרים בתשובה ובכך היה קטרוג גדול על כלל ישראל, שהרי רוב אומות העולם מאמינים בתורה שבכתב ומודים כי מפי השי"ת נאמרה. לפיכך העלים השי"ת בתורה הקדושה את מהותו של ראש השנה וגילה זאת רק לעמו ישראל בתורה שבעל פה. על כך אמר דוד המלך (תהלים קמז): "מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל", הקב"ה גילה לעמו ישראל את היום בו עשה את משפטיו, אך "לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום" (שם פס' כ), העלים מאומות העולם את היום המיועד למשפט. ועל כך מהללים ומשבחים אנו את השי"ת, אשר הגדיל חסדו עלינו – "הללויה". זו כוונת הפסוק: "תקעו בחודש שופר בכסה ליום חגנו", טעם התקיעה והחג מכוסה הוא התורה, כי חוק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב" רק לעם ישראל נתגלה טעם החוק, כדי שלא ידעו הגויים אימתי יום הדין והמשפט ולא יהיה קטרוג על כלל ישראל.

הבעל שם טוב ציווה פעם לתלמידו, ר' זאב קיציס, שילמד הכוונות של סידור התקיעות, כי הוא יהיה מסדר התקיעות אצלו בראש השנה. למד ר' זאב את הכוונות וכתב אותן על גיליון מיוחד ושמו בכיס בגדו, כדי שיוכל להסתכל בו בשעת סידור התקיעות. לא נראה הדבר בעיני הבעל שם טוב, והגיליון נשמט ונאבד.

בבוא ר' זאב לסדר התקיעות, התחיל לחפש את הנייר עם הכוונות, וכשלא מצאן לא ידע מה לכוון. הצר הדבר מאד לר' זאב והתמרמר בלבו, ובכה בכי תמרורים בלב נשבר ונדכה, והוכרח לסדר התקיעות בלי שום כוונות. אחר התפלה אמר לו הבעל שם טוב: בהיכל המלך נמצאים הרבה חדרים והיכלות, ומפתחות שונים ומיוחדים לכל דלת, אך יש כלי אחד שעל ידו אפשר לפתוח כל המנעולים כולם, והוא הגרון. הכוונות הן מפתחות לשערים שלמעלה, ולכל שער כוונה אחרת, אבל לב נשבר יכול לפתוח כל השערים וההיכלות כולם.

אהל המעשה

קולו של שליח הציבור הסתלסל בנעימת "המלך" מבעד לחלונות בית הכנסת שבעיירת הנופש. הקהל כולו זמזם עם החזן את המנגינה הידועה, כשמידי פעם עלתה יבבה קלה מתוך אחת הטליתות, הן "כבקרת רועה עדרו" עוברים כל באי עולם ביום זה לפני בוראם.

דמות הדורה ותמירה שמשכה את עין כל רואיה, ניצבה בכותל המזרח. היה זה רבה של וילנא רבתי רבי חיים עוזר גרודזינסקי. בשנה זו נאלץ רבי חיים עוזר להיעדר מוילנא בחודש הרחמים והסליחות, ואף את הימים הנוראים העביר למורת רוחו בעיר הנופש קארלסבאד. היה זה בהוראת הרופאים שקבעו חד משמעית, כי על הרב לנוח במעיינות המרפא של קארלסבאד, לצרכי רפואה והבראה. במאמץ נפש עילאי היתה כרוכה ההחלטה לנטוש את הנהגת העיר, הנהגת כלל ישראל, לוותר על העלייה הרוחנית הכרוכה בשהייה בעיר התורה של אותם ימים, אולם זהו צו השעה "ונשמרתם מאד לנפשותיכם", וכך מצא את עצמו רבי חיים עוזר שוהה בנכר בעיצומם של הימים הנוראים.

רבי חיים עוזר נתון כולו בעיצומה של עבודת התשובה לקראת יום הכיפורים, כשמידי פעם מפלח את ליבו כאב צורב על שהוא נאלץ להעביר ימים קדושים ונוראים אלו במקום נופש. בתום תפילת מנחה ראה הרב יהודי, שניכר עליו כי אינו מבני המקום. רבי חיים עוזר, שידוע היה בחביבותו הנדירה, הושיט את ידיו לשלום עליכם נלבב, ובעודו מלטף בחמימות את ידו הנרגשת של האורח, שאלו: "מנין אתם באים?" "אני", השיב האורח "יהודי פשוט מאמריקה". ור' חיים עוזר מתעניין: "מאמריקה הרחוקה? מה הביאך הלום ר' יהודי?" לתדהמתו שמע הרב תשובה מדהימה: אח היה לי בפטרבורג, יענק'ל שמו. כמה נפלא וטוב היה אחי יענק'ל, וזה זמן מה שהלך לעולמו בפתע פתאום, בהותירו אחריו אלמנה צעירה ויתומים רכים. בבוא השמועה אל ביתי באמריקה ישבתי שבעה כדן, וידידי שבאו להשתתף בצערי, יעצו לי עצה הוגנת: "מדוע שהאלמנה תינשא לאיש זר ויתומי אחיך יגדלו תחת ידו של אב חורג על כל המשתמע מכך, עדיף שאתה תישא את אשת אחיך המנוח, ותדאג לאשת אחיך כראוי". הרעיון נשא חן בעיני, ולשמחתי נענתה גיסתי להצעה, ואי"ה במוצאי השבת אשים את פעמי לדאנציג העיר, שם אשאנה כדת משה וישראל.

רבי חיים עוזר הזדעזע עד עמקי נשמתו, ובקול רועד פנה אל התייר האמריקאי: "רבי יהודי, הלא זו אשת אח שיש לה בנים, אסורה היא לך באיסור חמור!" אך הלה בשלו: "אחת היא לי, גיסתי תינשא לי לאישה ויתומי אחי יגדלו תחת ידי במסירות". משראה הרב שהאורח הינו בור ועם הארץ, ניסה לשכנעו: "וכי סבור אתה שזהו מנהג או חומרא של החיי אדם? הרי זהו פסוק מפורש בחומש", ובדברו נטל חומש דברים והראה ליהודי את האיסור הנורא וחומרתו הרבה. סבלנותו של היהודי מאמריקה הלכה ופקעה: "האמן לי רבי, אני שומע לאף אחד, ושום אדם אינו יכול להניא אותי מתוכניותי". ולאחר רגע ארוך של שתיקה מעיקה, הוסיף ואמר: "רק אם רבה של וילנא בכבודו ובעצמו יאמר לי שאין לעשות זאת, אמנע מכך!" התרגשות רבה אחזה את קולו של רבי חיים עוזר שהבין מדוע סובבו הקב"ה להגיע לקארלסבאד, ובעודו מזדקף בגאון לפני היהודי, אמר: "ר' יהודי, הסכת ושמע, אני הוא רבה הראשי של וילנא! ובזאת אוסר אני עליך באיסור מפורש לשאת את אשת אחיך!"

וכך אמנם היה. זכה הגאון רבי חיים עוזר זצוק"ל להציל נפש תועה מאיסור כרת ולשם כך נתגלגל אל עיר הנופש.

הרב זוננפלד זצ"ל מגדולי חכמי ירושלים היה רב בית כנסת בעיר העתיקה. באותו בית כנסת היה שליח ציבור מיוחד לימים הנוראים, הוא היה מרומם את כל הציבור ומוביל אותו בתפילה. והנה בחודש אלול אחד אירע אסון ושליח הציבור נפטר במפתיע. כשעברו ימי האבל באו פרנסי הציבור לרב ושאלו: "מה נעשה? הימים הנוראים בפתח ואין לנו שליח ציבור?". ענה להם הרב: "אני אטפל בזה". עוברים מספר ימים וראש השנה מתקרב הם ניגשים לרב שוב לשאול והוא עונה את אותה תשובה.. ערב ראש השנה הגיע ואיש אינו יודע מי יהיה שליח הציבור. תפילת שחרית עוברת, ועם תחילת פסוקי ההכנה לתקיעת שופר, ניגש הרב לבנו של שליח הציבור שנפטר, מתכופף אליו ואומר לו בלחש: "מבקשים שתיגש להיות שליח ציבור". הבן רועד מפחד: "מעולם לא עברתי לפני התיבה" הוא לוחש לרב, והרב לא מוותר: "אני מכיר אותך, נהגת לשיר עם אביך כשהיה שליח ציבור.. אני והציבור מאד מבקשים."

הבן לא היה יכול לסרב. ולתדהמת הקהל עמד במשימה בצורה נפלאה. לאחר החג ניגשו מנהיגי הקהילה לרב שאלו על הוראתו: "הרי אבל לא יכול להיות שליח ציבור, אבלות בתוך שלושים... איך יכול הבן האבל על אביו לגשת לפני התיבה?" ענה להם הרב: "זה נכון... אבל כשאין מישהו אחר, מותר לאבל להיות ש"ץ". "והרי יש הרבה אחרים?" "חישבו על האלמנה" אמר להם הרב. "רגילה הייתה לשבת ולשמוע את בעלה, שליח הציבור מדי שנה בשנה. כיצד היא מרגישה שבועיים אחרי שהוא נפטר? מי יכול להבין את הצער שלה? איך הייתה מרגישה אם מישהו אחר היה נכנס לנעליו ועומד במקומו? היחיד שיכול להקל על צערה הוא בנה. לכן אין מישהו אחר..."

בימים אלו נוסף לתפילת העמידה - שמונה עשרה, ארבע בקשות לכתובה וחתימה טובה. בתחילת התפילה נבקש: "זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים", וכן נשבח את הקב"ה בכך ש"מי כמוך אב הרחמן זוכר יצורים וכו'", ואילו בסוף שמונה עשרה נוסף עוד שתי בקשות שהן רחבות ומפורטות הרבה יותר: "וכתוב לחיים טובים כל בני בריתך", וכן "ובספר חיים ברכה ושלוש, פרנסה טובה וכו'". וכאן עולה תמיהה חזקה שאמורה להטריד כל אדם אחראי למה שיוצא לו מהפה: איך קרה הזינוק בין הבקשות הראשונות לאחרונות? איך זה שבתחילת התפילה היינו צנועים ומנומסים וביקשנו את המינימום והנה מתקרבים לסיום התפילה ופתאום אנו מעזים לדרוש איכות חיים? הבקשה הראשונה הייתה בסך הכול "זכרנו לחיים". הסתפקנו במועט ולא העזנו לבקש יותר מ"חיים", כל צורת חיים שהיא. והנה מתקרבים לסיום התפילה ופתאום מקבלים ביטחון עצמי ויש לנו דרישות. הפעם תובעים "וכתוב לחיים טובים כל בני בריתך", סתם חיים לא מספקים אותנו ואנו מבקשים שהם יהיו טובים ומענגים. ואם זה לא מספיק עוברים לבקשה הבאה ובה משתפכים לאורך ולרוחב: "ובספר חיים, ברכה ושלוש, ופרנסה טובה, ישיעה ונחמה, וגזרות טובות, נזכר ונכתב לפניך אנחנו וכל עמך בית ישראל". והפלא הוא מאיפה קיבלנו אומץ? מה גורם לנו לחשוב שאנו זכאים לכל כך הרבה?

הטור מביא כאן מדרש האומר כי "ישראל יודעים לרצות את בוראם". אנו פענחנו את אמנות הריצוי ולמדנו איך להגיש נכון את הבקשות שלנו. הטור מדמה זאת להלך עני שעובר בעיר ורוצה לקבל ארוחת ערב ממשפחה נדיבה, אבל יודע שאם יקיש בדלת ויבקש ארוחה, הדלת תיטרק בפניו. העני עושה דבר כזה: הוא מקיש בדלת ומבקש כוס מים. האישה הרחומה נותנת לו כמובן כוס מים. ואז הוא דוחף רגל פנימה ומבקש מעט בצל לחזק את רוחו המעולפת. כשהוא מקבל פרוסת בצל, שואל אם יוכל לקבל פרוסת לחם כדי למתק את הבצל... וככה סוחט ארוחה שלמה... ובכל זאת השאלה נשאלת: הרי עומדים לפני מלך מלכי המלכים ולא לפני פקיד זוטא בעירייה שאפשר לפתות אותו, ומה נותן לנו את האומץ להתרחב בסוף התפילה ולא להפסיק לבקש?

מה שקרה בין תחילת התפילה לסוף התפילה הוא שאנחנו השתנינו, אנחנו החלפנו את סגנון התפילה שלנו. נשים לב שהבקשות האחרונות מופיעות בברכת ה"הודאה", ברכת "מודים" ובברכה שאחריה – ואחרי שאדם מודה הוא זכאי לבקש הרבה יותר. רוב תפילת שמונה עשרה היא תפילת בקשות. אנו מבקשים בשם מה שחסר לנו, בשם מה שלא השגנו. אנו עומדים כעניים בפתח ומבקשים להתחיל לקבל. ואולם בסוף התפילה אנו משנים את הסגנון ועוברים להודות על מה שכבר קיבלנו. אנו מתעלים על הטבע כפוי הטובה ועוברים להכיר בכך שהחיים שלנו מלאי פלאות ויש לנו כל כך הרבה על מה להודות. ואם אדם מודה על מה שכבר יש לו – הוא זכאי לבקש עוד ועוד. הקב"ה נותן לו עוד סיבות על מה להודות. וזה לא שה' ממתין למחמאות שלנו, אלא הכוונה עמוקה הרבה יותר. כשאדם מודה על מה שקיבל, הפירוש הוא שהוא מעריך את האוצר שזכה לו. הוא מבין שהקב"ה עשה אתו חסד ועליו להשתמש בחסד הזה בהתאם לרצון ה'. ולכן הקב"ה מעוניין לתת לו עוד, כדי שימשיך לעשות בו שימוש נכון. אבל כשהוא מתמקד בבכיות ותלונות ואינו מזכיר את מה שכבר קיבל – אין לקב"ה שום סיבה להוסיף ולתת לו, כי אם אינך מעריך מה שקיבלת – למה לתת לך עוד?

לבריאות ברכה והצלחה
סמי' בן חילוזה הי"ו
שמחה בת שרה הי"ו
הם וילדיהם וכל אשר להם.

סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סג'ורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע
מהרב **שמשון פוקס שליט"א**
כל יום חמישי מיד לאחר מנחה
בביכניס אור אבנר
רח' משה דיין קרית חסידיים יהוד
מנחה - בשעה 18:20

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה
יצחק שוחט בן סועד ומשפ' הי"ו
שאול סאלם בן נג'ט ומשפ' הי"ו
אסף מזרחי בן רחל ומשפ' הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפ' הי"ו
אופיר דלל בן אורה ומשפ' הי"ו
יחזקאל בן ברטה ומשפ' הי"ו
דוד חיים בן עליזה ומשפ' הי"ו

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18
תפילת שחרית - 7:00
מנחה וערבית (סמוכות) 18:20
בשעה 17:00 שיעור
מהרב דניאל קמחי שליט"א
שיעורי תורה אחרי ערבית
יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

תפילות בימי חול: שחרית - 7:30 מנחה - 18:10 ערבית - 18:50
שיעורי תורה שעה לפני מנחה

רב ביהכנ"ס הרב יהונתן הכהן אמדדי שליט"א - יום א' ב' ד'
הרב שמשון פוקס שליט"א - יום ג' הרב נאור דרשני שליט"א - יום ה'
הרב רפאל עגיב שליט"א - יום ה' בשעה 20:00

תפילות שבת קודש:

שיר השירים - 17:50 מנחה - 18:00 קבלת שבת - 18:15

שחרית - 7:00 מנחה א' - 13:30 מנחה ב' - 18:00 ערבית - 18:50

שיעורי תורה בשבת: הרב בן יאבו שליט"א - 12:30 וב- 14:10

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00

ערבית מאוחרת: יום ב' 20:50 יום ד' 20:50 יום ה' 21:30